

SAR 80

Ing. Jiří KÝHOS

V roce 1967 vyhrála firma CIS (Chartered Industries of Singapore, dnes fungující pod názvem Singapore Technologies Kinetics) zakázku na vyzbrojení singapurské armády automatickou puškou M16S1. Jednalo se o licenční výrobu americké pušky M16A1.

| SAR 80 ráže 5,56x45 mm NATO

NA první pohled by se mohlo zdát, že vítězství v tendru bylo pro firmu výhrou v loterii a že má na několik desetiletí o budoucnost postaráno. Nebyla to tak úplně pravda. První, co si musíme uvědomit, je velikost populace městského státu Singapur, jaká byla v roce 1967. Při necelých dvou milionech obyvatel bylo jasné, že slušně rozjetá firma nemůže do budoucna přežít pouze tím, že bude pro lokální armádu dodávat drobné zakázky zbraní. Problém byla i licence pro M16S1: Colt nedovoloval prodej této pušky za hranice Singapuru.

CIS tak zůstaly dvě možnosti – buď skončit v propadlišti dějin, nebo začít vyrábět novou pušku. Záchrané lano nakonec hodila britská firma Sterling. Ta se totiž nacházela v opačné situaci. Kromě toho, že právě vyráběla licenční kopie pušky AR-18, vyvinula i pušku LAR (Light Automatic Rifle). Na tu jí nezbývala výrobní kapacita, a tak prodala návrh firmě CIS. Ta jej lehce upravila a pod názvem SAR 80 (Sterling Assault Rifle 80) ji začala v roce 1976 produkovat. SAR 80 měla nahradit starší zbraň M16S1, ale to se

jí nikdy nepodařilo. Celkově bylo v letech 1976–1984 vyrobeno nejméně 20 000 kusů, ale spíš mnohem víc, protože SAR 80 se vyvážely asi do osmi zemí včetně například Chorvatska a Slovinska; leckde slouží dosud. Ve výrobě pak byla SAR 80 nahrazena novějším typem SR-88.

SAR 80 lze stejně jako AR-18 rozdělit na dva hlavní konstrukční celky – horní část *upper* a dolní část *lower*. Ostatně podobnost s AR-18 je víc než očividná a dalo by se mluvit o tom, že je SAR 80 dalším vývojovým stupněm AR-18. Stejně jako Stonerova puška i SAR spoléhá na konstrukci z ocelových výlisků, která umožňovala snížení nákladů na výrobu ve větším množství. Nevýhodou tohoto řešení byla výsledná hmotnost zbraně okolo 3,7 kg. Zbraň byla bohužel srovnávána s lehkou M16, která za použití hliníku a také jiného systému odvodu plynů výsledně vážila okolo 2,9 kg. Další nevýhodou byly horší uživatelské vlastnosti.

Horní část zbraně je tvořena ocelovým obdélníkovým profilem, který v přední části obsahuje ocelový obrobek. Do obrobku je našroubována hlaveň. Kvádříko-

vý obrobek obsahuje i potřebná vybrání pro uzamykací ozuby rotačního závorníku. Dále je obrobek použit pro fixaci předpažbí, tvoří základnu pro plynový píst a spojovací prvek, kterým prochází příčný čep spojující *upper* a *lower*. Uvedené uspořádání kopíruje to, co již bylo použito u AR-18.

Inženýři od Sterlingu však provedli i drobná zlepšení, mezi která bych zařadil přestavování krytky za výhozním okénkem. Ta je nově integrovaná do vnitřku zbraně a neobsahuje žádný systém spoléhající se na pružiny. Snižuje se tak pravděpodobnost jejího poškození. Druhým zlepšením je otvor v zadní části

| Ocelový obrobek vsazený do pouzdra závěru